
HARLEQUIN
HISTORICKÁ ROMANCE
JULIA
JUSTISSOVÁ
Nekonvenční přátelství

JULIA JUSTISSOVÁ

NEKONVENČNÍ PŘÁTELSTVÍ

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

devatenácté století bylo věkem plným změn a pro nás těžko představitelných rozporů. Na jedné straně vznikala třída bohatých neurozených podnikatelů, kteří se mohli vzdělávat a před nimi byla pole neoraná nových oblastí: bankovnictví, průmysl, doprava s nastupující železnicí a zámořský obchod, to vše byly obrovské příležitosti, kterých se vysoká šlechta skoro štítila. Pracovat bylo pod její úroveň. Tento rozporuplný svět hezky přibližuje povídka Nekonvenční přátelství. *Představte si, že pro lady Margaret by bylo velmi skandální, kdyby ji někdo z její společnosti zahlédl, jak se pohybuje na místě tak „vulgárním a přízemním", jako byla Anglická banka. Dnes je to pro nás skoro úsměvné. S velkými předsudky společnosti se musela potýkat i lady Dapne v povídce* Vykřičená dáma. *Jen díky dramatickým okolnostem kolem požáru, měla šanci navázat skutečný vztah, nezatížený vnějším balastem.*

Věřím, že Vám mé povídky krásně zpestří letní dny.

S láskou
Váš Harlequin

Julia Justissová

NEKONVENČNÍ PŘÁTELSTVÍ



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Season with Her Forbidden Earl

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2024

Překlad:
Pavlína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2024 by Janet Justiss
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2932-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2933-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2934-3 (PDF)

PROLOG

Duben 1836

Lady Margaret d'Aubignonová scházela ze schodů na Montwell Glen. Natahovala si zrovna jezdecké rukavice, když se u paty schodiště objevil majordomus.

„Lady Margaret, zrovna jdu za vámi," pronesl.

„O co jde, Visceringu?" zeptala se a její vždy přítomné obavy se ještě prohloubily, když k němu přistoupila. Vydal snad její otec nějaké nové příkazy? Vzhledem k tomu, že alespoň v poslední době neudělala nic, čím by ho rozzlobila, doufala, že jí nezakázal ježdění na koni. Ačkoli… bohužel až příliš dobře věděla, že hrabě z Comerynu nepotřebuje pro svá rozhodnutí a rozkazy žádný hmatatelný důvod.

„Nic vážného, madam," ujistil ji majordomus. „Kurýr pro vás přivezl nějaký vzkaz. Čeká venku."

Vzkaz přivezený soukromým kurýrem? Vzhledem k tomu, že přišel zrovna v pátek ráno, kdy její otec pravidelně každý týden navštěvuje vesnici, a tudíž není na Montwell Glen, bylo jí jasné, že musí být od jejího bratra Crispina, který znal program hraběte stejně dobře jako ona. A také to znamená, že jeho vzkaz musí obsahovat něco, co by jejich otec neměl vědět.

„Děkuji, Visceringu. Až si ho vyzvednu, vyjedu si na ranní projížďku."

Margaret zrychlila a snažila se potlačit zoufalou naději, která se jí zmocnila. Uspěl Crispin ve svém snažení? Bude konečně volná? Vyšla z domu a téměř seběhla ze schodů, kde se zastavila u jezdce, který se jí uklonil. „Dopis pro vás, má paní."

Dychtivě si jej vzala a se vzrušenou radostí si všimla, že adresa je skutečně napsána Crispinovým rukopisem. „Máte počkat na odpověď?"

„Ne, má paní. Pisatel mi sdělil, že jakmile vzkaz doručím, můžu odjet."

„Dobře. Ale nejprve obejděte dům ke kuchyni a ptejte se po Anně. Dá vám jídlo a postará se o vašeho koně, abyste si oba odpočinuli, než se vydáte na zpáteční cestu."

„Děkuji vám, vzácná paní." Jezdec smekl čepici, znovu se uklonil a odvedl koně naznačeným směrem.

Margaret potlačila touhu okamžitě rozlomit pečeť a přečíst si, co jí bratr píše, a raději si vzkaz zastrčila za jezdecký kabátek. Pak klidnou chůzí kráčela ke stájím. Věděla, že ji může sledovat některý z mnoha otcových špehů. Určitě si všimnou, že obdržela nějaký vzkaz, ale jejich pozornost může být ukolébána, když uvidí, že nijak nespěchá, aby si ho přečetla. U stájí s úlevou zjistila, že Higgins, její tajný spojenec, je volný, takže může na projížďku s ní. Ani s doprovodem neměla povoleno jet dál než na severní pastvinu, ale když měla štěstí a získala k sobě Higginse, cítila se aspoň trochu svobodnější. Podkoní, jakmile se ocitli z dohledu, přitáhl svému koni uzdu a nechal jí dostatek soukromí. Ale přesto sesedla až ve chvíli, kdy dojeli ke stromům, jež lemovaly na nejvzdálenějším konci pastvinu. Pak nechala Mahogany, aby se popásala, jak je jí libo.

„Budu hlídat jako obyčejně, mylady," řekl Higgins, uklonil se a poodešel stranou.

Jakmile se dostala do stínu okolních stromů, vytáhla dopis, zlomila pečeť a spěšně četla obsah. Vzápětí se jí rozbušilo srdce a zachvátila ji divoká radost. „Aleluja!" vykřikla a políbila pergamen, pak si ho četla znovu a znovu. Zbytek informací viděla značně rozostřeně, protože jí při pohledu na ta nejdůležitější slova vytryskly z očí slzy.

… investice uspěly nad všechna má očekávání… v londýnské bance je uložená pěkně tučná sumička… přijedu na Montwell Glen příští týden a odvezu tě do Londýna…

Ano. Bude svobodná a její matka také; konečně budou mít prostředky, které jim umožní jednou provždy uniknout vlivu a tyranii hraběte. Rozhodla se, že o tom bude otce informovat, jakmile se večer vrátí domů. Neměla ale v úmyslu čekat celý týden, než odjede; vezme matku a pár věcí a zítra před úsvitem se vytratí. Ještě předtím, než hrabě z Comerynu vymyslí nějaký způsob, jak jim v tom zabránit.

PRVNÍ KAPITOLA

O pár dní později už Maggie kráčela po londýnské Bond Street, zatímco sluha za ní nesl balíčky z první nákupní expedice. Najednou se za ní ozval hlas. „Lady Margaret?“

Ohlédla se a překvapení se změnilo v potěšení, když poznala mluvčího. „Athertone!“ vykřikla, zatímco hrabě ji spěchal pozdravit. „To je ale příjemné překvapení!“

„Takže jste to vážně vy,“ usmíval se hrabě. „Nebyl jsem si jistý, jestli můžu věřit vlastním očím! Myslel jsem si, že jsem si vás jen představoval! Takže jste tedy zpět v Londýně? Jak se vám to podařilo?“

„To je dlouhá historie,“ odpověděla trochu suše.

„Nemůžu se dočkat, až si ji vyposlechnu! Vidím, že jste byla nakupovat. Určitě byste se potřebovala osvěžit. Šla byste se mnou do *Gunther's* na čaj a koláčky?“

„Čaj a koláčky? To zní skvěle. Jacksone,“ obrátila se ke sluhovi, „odnes, prosím, moje nákupy zpět na Portman Square a vzkaž paní hraběnce, že si dám čaj s lordem Athertonem v *Gunther's*. Nechejte pro mě poslat kočár asi –“ podívala se na hraběte „– za hodinu?“

„To nebude třeba. Pošlu pro můj kočár a odvezu vás pak domů sám. Můžeme si popovídat a nestarat se o čas.“

„Dobrá, přijmu vaši laskavou nabídku. Jacksone, vzkaž tedy matce, prosím, že mě lord Atherton přiveze domů.“ Poté, co Maggie propustila sluhu, obrátila se k hraběti. „To je ale příjemná náhoda, že jsem vás potkala hned na mojí první procházce po Londýně! Což, mimochodem, je i důvod, že jsem tak nezdvořilá a nepozvala jsem vás na Portman Square na čaj sama. Přijeli jsme teprve včera, a vzhledem k tomu, že dům byl od minulého roku nepoužívaný, je tam všechno vzhůru nohama. Přijeli jsme dopředu jen s koňmi, sluhy a komornou, takže opravdu ještě nejsme připraveni na návštěvy.“

„Stojím jen o vaši společnost, takže mi to vůbec nevadí. Půjdeme?“ řekl a nabídl jí rámě.

Maggie se do něj s úsměvem zavěsila a v první chvíli ji překvapilo, že při tom doteku dostala jakoby drobnou elektrickou ránu. Vzápětí si řekla, že by ji to překvapovat vůbec nemělo. I během minulé katastrofální londýnské sezóny na ni měl tento účinek, když o něm krátce uvažovala jako o kandidátovi na manželství. Bylo zřejmé, že čas přitažlivost nijak nezmenšil. Atherton byl pohledný, vtipný, šaramantní a starší, ale pro její účely ne *dost* starý. A proto, navzdory silné fyzické přitažlivosti, dokázala téměř nemožné a změnila jejich vztah z potenciálně milostného na přátelský. Kromě jejího bratra Crispina se pro ni stal tím nejdražším mužem, jakého znala. Teď, když je konečně zase v Londýně, budou moci v navázaném přátelství pokračovat. Pokud ovšem dokáže udržet tu nevítanou smyslnou přitažlivost na uzdě. *Samozřejmě, že to dokážeš,* řekla si v duchu. *Musíš ji ignorovat a užívat si jen to, jak je příjemný společník*.

„Jsem velice potěšený, že jste zpět. A taky se mi ulevilo,“ říkal zrovna hrabě. „Vzhledem k… okolnostem vašeho odjezdu jsem se o vás obával.“

„Obával jste se, protože na posledním plese otec veřejně oznámil mé zasnoubení s lordem Tolleridgem, a když jsem je veřejně popřela a odmítla, doslova mě odtamtud odtáhl?“

„Myslel si snad, že vás k tomu přiměje, pokud z toho udělá veřejnou záležitost?“ zeptal se Atherton. „Že se budete bát společenské ostrakizace za to, že jste mu dala košem?“

„Asi ano, ačkoli by mě měl znát lépe. Nicméně… hrabě z Comerynu má velice často pocit, že by se svět měl točit kolem jeho přání, jakkoli jsou pošetilá.“

„Ta… epizoda na plese byla dost znepokojující, ale když jsem vás příštího dne přišel navštívit a zjistil jsem, že vás odvezli na venkov… Chtěl jsem si vymyslet nějakou záminku, abych mohl na Montwell Glen zavítat a zkontrolovat vás. Ale pak jsem obdržel váš list.“

„Díky bohu, že jste to neudělal! Vzhledem k tomu, že jste vdovec a přiměřeného stavu, otec by nás určitě vmanipuloval do něčeho, co by nazval *kompromitující situací,* a pak by proti vám využil váš smysl pro čest, aby vás přinutil ke sňatku se mnou.“ Usmála se. „A my že bychom se měli vzít? Hrozný způsob, jak zničit přátelství!“ *Ačkoli by to nemuselo být zrovna nepříjemné*, pomyslela si, když znovu pocítila jemné mravenčení v paži.

Atherton se zasmál. „Nemůžu vám ani dost poděkovat za to, že jste mi napsala a ujistila mě, že jste… v pořádku.“

No… Maggie se zatvářila trochu kysele při vzpomínce na pokojík, v němž byla celé týdny zamknutá, což byl způsob, jakým hrabě vyjádřil svou nelibost nad tím, že se nepodvolila jeho vůli. „Tak v pořádku, jak se dalo čekat,“ odpověděla bezvýrazně. „Matka se o mě hodně bála, a tak sebrala odvahu a odesílala

moje listy se svou pečetí. Naštěstí odjakživa velice živě koresponduje, takže hrabě nebyl schopen kontrolovat všechny její dopisy ani odpovědi."

„Jsem moc rád, že byla ochotná dělat nám prostředníka, protože jsem aspoň věděl, co se s vámi děje. Ale nikdy jste nenaznačila ani slovem, že se hodláte vrátit do Londýna!"

Došli už na Berkley Square a poté, co si vyměnili pozdravy se společnými známými, kteří svačili v kočárech na čerstvém vzduchu, uvedl ji hrabě ke stolu. „Takže… čaj a koláčky? Nebo byste dala přednost zmrzlině?"

„Myslím, že si dám spíš čaj."

Poté, co předali číšníkovi svou objednávku a hrabě poslal pro svůj kočár, naklonil se k ní. „Tak mi povězte, jak se stalo, že jste se vrátila do města? Povolil nakonec hrabě?"

Maggie nakrčila nosík. „To si přece nemůžete dost dobře myslet, na to snad znáte mého otce dostatečně dobře. Teď," ztišila hlas, „vám řeknu pravdu, ale musíte ji udržet v tajnosti. Ne, že bych se starala, co si kdo ve společnosti myslí o mém otci, ale chci ochránit maminku."

„Víte přece, že bych nikdy neprozradil nic, co mi svěříte důvěrně!"

Poklepala ho nepřítomně po paži a mírně se zamračila, když ucítila další výboj. „Jistěže to vím. Jen jsem chtěla zdůraznit, že bude nejlepší, když se pravda nedostane na veřejnost… alespoň zatím ne. Potom, co mě hrabě odvlekl na Montwell Glen, navštívil nás několikrát můj bratr Crispin a snažil se za mě orodovat. Hrabě, který byl stále ještě rozzuřený kvůli tomu, že jsem nepřijala nabídku jeho přítele, důrazně odmítl jakkoli zmírnit svoje sankce, ale povolil Crispinovi setkání se mnou. Bratr mi nabídl, že

osloví lady Ulmsteadovou, tetu mojí matky. Asi si ji pamatujete, protože právě ona poskytla Crispinovi prostředky na to, aby mohl investovat do železnice, a požádá ji, aby mi poskytla peníze, které mi hodlala odkázat. Měl v úmyslu je také zainvestovat. A pokud by uspěl, získala bych prostředky a mohla bych se vymanit ze závislosti na otci. Právě jsem dosáhla jedenadvaceti let, takže by mi v tom hrabě neměl jak zabránit. Abych to zkrátila, tetička Ulmsteadová souhlasila, Crispin moje peníze investoval a byl neuvěřitelně úspěšný. Takže –" rozhodila mírně rukama „– tady mě máte! Jsem bohatá a nezávislá žena!"

„Bravo, lady Margaret! To je skvělá zpráva. Hrabě to tedy musel spolknout? Tuším, že ho to asi moc nepotěšilo!"

Číšník se vrátil s občerstvením a přerušil jejich rozhovor, zatímco jim naléval čaj a servíroval koláčky. Maggie se mezitím trochu trpce usmívala, protože vzpomínala na konfrontaci, která propukla mezi ní a otcem tu noc, kdy dorazil Crispinův vzkaz. Její otec bezbřeze zuřil, když mu odhalila, jaké štěstí ji potkalo a že ji její bratr následující týden pomůže odstěhovat do Londýna. Téměř slyšela, jak na ni křičel, že ona ani jeho dědic by se mu raději neměli takto vzpírat, jinak… Ona však stála na svém, protože už měla naplánovaný tajný odjezd i s matkou. Věděla tudíž, že ji Comeryn už nestihne znovu uvěznit nebo vymyslet jinou odvetu. Znovu pocítila tu hořkou satisfakci z vědomí, že ji ten tyran už nikdy nebude moci ovládat.

„Jistěže nepotěšilo," odpověděla, když osaměli a začali usrkávat čaj. „Informovala jsem ho, že mám v londýnské bance dost peněz na to, abych si zařídila samostatné bydlení a že mám v úmyslu vzít do Londýna i matku, kde budeme bydlet v hotelu, dokud si

nenajdeme vhodný dům. Pokud nás ovšem nenechá bydlet bez dalších omezení v Comeryn House."

Nechala hraběte, aby její slova strávil. Ten na ni pár vteřin hleděl a pak se zasmál. „Vy jste ale ďábelská žena! Musel být vzteky bez sebe! Určitě si uvědomil, jaký skandál by vyvolalo, kdyby si jeho žena a neprovdaná dcera zařídily samostatné bydlení. Kdybyste však bydlely v Comeryn House, londýnská společnost by předpokládala, že jste tam pod jeho ochranou a s jeho souhlasem. Jedině tak by zamezil všelijakým řečem."

„Přesně tak," přikývla. „Ačkoli, pokud mám být upřímná, nebýt toho, že jsem chtěla, aby matka měla ve společnosti dobré jméno i postavení, trvala bych na tom, abychom bydlely jinde. Ona však už toho za léta jejich manželství musela snést hodně. Chtěla jsem, aby konečně mohla navštěvovat přítelkyně, s nimiž si tak věrně dopisovala, a aby se mohla rozvinout a dělat, co ji těší, což jí bylo vždycky upíráno. Nechtěla jsem, aby kvůli mně musela přetrpět další skandál."

„Kdybyste bydlela jinde než v Comeryn House, zničilo by to i vaši pověst," podotkl Atherton. „Nebo by to přinejmenším velice ovlivnilo, jak by vás společnost přijímala."

Maggie pokrčila rameny. „Teď, když mám dost peněz a můžu žít, jak se mi zachce, nemám v úmyslu se vdávat. Takže mi je srdečně jedno, co si o mně společnost myslí. Ale i tak si aspoň zajistím své společenské postavení alespoň do doby, než se mi podaří uskutečnit můj další cíl. A právě proto vás žádám, aby pravé okolnosti mého návratu do Londýna zůstaly naprosto tajné."

„Ujednáno. Tak… a jaký je ten váš *další cíl*?"

„Možná si vzpomenete na dvě přítelkyně, které

jsem získala během mojí první sezóny, jsou to lady Laura Pomeroyová a slečna Eliza Hasterlingová."

„Ta vysoká elegantní blondýnka a tichá drobná brunetka?"

„Ano, to jsou ony. Minulou sezónu jsme se velice sblížily; jsou jako mé sestry, po nichž jsem vždycky toužila. Aby byly zabezpečené a abychom mohly zůstat přítelkyněmi navždycky, mám v úmyslu dopomoci jim k témuž majetku a nezávislosti, jaké mám já. Naneštěstí ani jedna z nich nemá žádného ochotného příbuzného, který by jim poskytl potřebný finanční základ, takže budou muset využít tradiční cestu, jak si k němu dopomoci: manželství. Chci jim najít manžely, kteří jsou dostatečně bohatí a staří, aby z nich co nejdřív byly bohaté vdovy. V naší společnosti to jsou jediné ženy, které mají život skutečně ve vlastních rukách, když nepočítám výjimky, jakou jsem já."

Atherton na ni zaraženě hleděl. „To si určitě děláte legraci."

„Rozhodně ne! O něčem tak důležitém, jako je štěstí mých drahých přítelkyň, bych nikdy nežertovala."

„Ale to, co máte v úmyslu, je… neslýchané!"

„Proč? Je to možná trochu vypočítavé, ale čím je ten plán odpudivější než plány ambiciózních matek provdat své dcery za někoho s titulem? A co plány svobodných dívek ulovit co nejbohatšího manžela? Oba tyto cíle jsou společensky akceptované. Navíc nechci, aby si ty muže vzaly jen kvůli stáří! Jejich vzájemná náklonnost a úcta budou zásadní."

„I tak to na mě působí velice chladně a vypočítavě."

Maggie netrpělivě mávla rukou. „Situace je taková, že jakmile se žena provdá, celý její život i majetek plně ovládá její manžel. Takže by každá žena musela

být hloupá, aby nezvážila, jaké má možnosti, pokud pokud se taková situace naskytne. Proč mít pocit, že jde o něco zavrženíhodného, když chci pro své drahé přítelkyně najít starší džentlmeny, kteří s nimi budou zacházet laskavě, ale nechají je, aby si žily, jak chtějí? Něco takového snad může dělat jen muž?"

„To ne!" opáčil. „Ale i džentlmen je někdy nucen oženit se podle diktátu rodiny nebo z finančních důvodů."

„To je pravda. A je to jen další důvod, proč by ve vás můj plán neměl vzbuzovat takový nesouhlas. Manželství je často domluveno jako praktické soužití, ne z romantických důvodů. A podle mého názoru je to tak mnohem lepší. Ale po svatbě, ať už z jakýchkoli pohnutek, může muž stále ovládat svůj osud. Žena ne. Pokud je zanedbávaná, pokud jsou její touhy a potřeby ignorovány, zákon jí nenabízí žádné řešení. A většinou jí nepomůže ani její vlastní rodina. To je skutečnost, kterou nemůžete popřít." Manželství její matky bylo zářným příkladem této pravdy.

Atherton věděl o její rodině dost, takže se nemohl v tomto směru přít. „To je možná pravda. Ale ne každé manželství je smutný a nešťastný svazek, jehož žena lituje. Podívejte se na svého bratra a na jeho vztah s Marcellou."

„Ano, ne každé manželství je nešťastné. Alespoň zpočátku," přikývla. „Ale dlouhodobé svazky se často stávají časem tak svazující a hořké, že bych raději pro své přítelkyně zajistila lepší osud. Plán, který navrhuji, je víceméně tentýž, jaký jsem chtěla pro sebe, než byla moje poslední sezóna tak násilně přerušena."

Atherton zvedl obočí. „Vy jste si chtěla najít staršího manžela? Proto jste mě… *povzbuzovala*?"

Maggie se usmála. „Původně ano. Ale brzy jsem usoudila, že ačkoli jste o dost starší než já, pořád jste

dost mladý a zdravý na to, než abyste byl vhodným kandidátem." *A navíc až příliš přitažlivý pro dívku, která byla jednoznačně odhodlaná nikdy se nezamilovat*, dodala v duchu.

Atherton na ni hleděl a pak potřásl hlavou. „Vy jste tedy doopravdy neuvěřitelně smělá žena! Nejsem si jistý, jestli se mám cítit vašimi slovy uražený nebo polichocený."

„Kromě toho máte titul," dodala Maggie s úsměvem. „A já chci, aby se provdaly za obyčejné muže. Aristokrati, jako je můj otec, jsou často arogantní a chtějí každého ovládat, protože věří, že by se jim měl přizpůsobit celý svět."

„A proto jste se snažila odradit lorga Tolleridgea?"

Maggie se zachvěla, když si vzpomněla na vikomtovy chladné hadí oči. „Toho bych odrazovala, i kdyby to nebyl otcův přítel s titulem. Je na něm něco… tak nepříjemného."

„Měla byste se mu vyhýbat, když jste teď v Londýně. Pochybuji, že veřejné odmítnutí vzal lépe než váš otec."

„To je rada, kterou se budu velice ráda řídit, protože s tím člověkem nechci mít nic společného. Naštěstí se už nemusím upínat na nalezení starého bohatého ženicha, který by mi zajistil nezávislost. Místo toho vrhnu veškeré své úsilí na Lauru a Elizu."

Atherton pochybovačně zvedl obočí. „A co si o tom vašem velkém plánu myslí ony?"

„Ještě jsem je s ním neseznámila," přiznala se Maggie. „Ale brzy to udělám. Moje maminka už teď navštěvuje přátele a diskrétně zjišťuje, kdo jsou tuto sezónu nejslibnější kandidáti. Samozřejmě bych svým přítelkyním nikdy nedoporučila džentlmena, jehož charakter nebude prověřen, takže s tím byste mi mohl pomoci a –"

Atherton zvedl ruku. „Hned přestaňte. Vážím si vašich dobrých úmyslů a vím, že pro své přítelkyně chcete jen to nejlepší. Ale nebylo by moudřejší, aby se rozhodly pro své ženichy samy, než abyste se je snažila vmanévrovat do vztahu podle svých představ?"

„Vždyť to taky udělají!" opáčila Maggie. „Mám prostě v úmyslu upozornit je na vhodné kandidáty. Jestli po tom konkrétním vztahu sáhnou, to už bude čistě na nich."

„To se mi tedy aspoň trochu ulevilo. Pořád ale považuji váš pokus ovlivňovat tyto záležitosti za velikou chybu. Nečekejte tedy, že vám s něčím v tom smyslu budu pomáhat."

„Ani mi nepotvrdíte prostřednictvím vašich kontaktů, mužských kontaktů, k nimž nemám žádný přístup, že informace, které si o nich zjistím, jsou pravdivé?"

Atherton vyčerpaně vydechl. „Asi bych mohl souhlasit, že vám potvrdím charakter mužů, které vyberete. Ale nic jiného. A pořád vás budu nabádat, abyste tuto myšlenku úplně opustila."

Maggie se usmála. „Můžete mě nabádat. Ale když jsem si zajistila svou vlastní svobodu, nemůžu se dočkat, až ji dopřeju také Elize a Lauře."

„Uvědomujete si snad, že ty dívky nemusí být tou představou nadšené stejně jako vy…"

„Možná. Lady Laura je ponořená do svých studií a do péče o svého otce, který se, jak asi víte, nikdy úplně nezotavil z havárie kočáru. Jednoho dne se ale provdat musí. A Eliza chce svoji vlastní domácnost. Proč by neměly vděčně uvážit možnost provdat se za staršího a laskavého džentlmena?"

Atherton potřásl hlavou. „Vidím, že jakmile se upnete na nějakou myšlenku, jste nesmírně urputná. Předpokládám však, že žena, která dokázala

vzdorovat muži tak agresivnímu, jako je hrabě z Comerynu, musí být plná odhodlání a síly vůle, aby neskončila zlomená a v područí jako vaše ubohá matka."

Maggie se zasmála. „I když riskuji, že zničím vaši nablýskanou představu, kterou, jak se zdá, chováte o mé statečnosti, musím se přiznat, že získání nezávislosti ode mě nevyžadovalo tak moc síly. Jako nejmladší potomek, a ještě k tomu dívka, jsem nikdy nebyla v centru Comerynovy pozornosti. Zkrátka si mě nevšímal. Elizabeth se provdala v době, kdy jsem byla ještě dítě, můj bratr James krátce poté odjel do Indie. Tím, kdo si musel s hrabětem nějak poradit, byl Crispin. Já jsem byla více méně ponechána sama sobě. Až do doby, kdy Crispin z Comerynu odešel, aby si hledal vlastní cestu životem, a já jsem převzala jeho roli v podpoře matky. Teprve pak jsme spolu začali mít spory a hádky. Ale i tehdy to byly spíše drobné rozmíšky, v nichž jsem většinou prohrávala. První vážný střet nastal v okamžiku, kdy jsem se opovážila odmítnout sňatek podle jeho vůle. Ta drzost, že jsem zavrhla muže, který souhlasil, že nemusím mít věno, aby je hrabě mohl použít pro sebe!"

„Jak by hrabě mohl sáhnout na peníze, které byly určeny na vaše věno?"

„Matčina manželská smlouva nijak nespecifikovala sumu, která na věno má být vyhrazena. Takže jakmile se vzali, veškerý její majetek padl do klína Comerynovi, který s ním mohl nakládat, jak chtěl. Když se pak domluvil s Tolleridgem, byl šťastný, že se díky němu zbaví zbytečné dcery a nepřijde ani o cent! Není divu, že tak zuřil."

„Jakýkoli otec hodný toho jména by měl s radostí věnovat jakoukoli částku na vaše věno, jen abyste se mohla provdat za někoho jiného."

„Vidíte? A tady to máte. Teď se chci ujistit, že moje

drahé přítelkyně budou v lepší situaci než v jaké bych, nebýt Crispina, byla já."

„V tomto bodě s vámi musím souhlasit! Jen na své přítelkyně příliš netlačte."

„Jsem si jistá, že pokud se o to pokusím, hned mě napomenete," zasmála se. „Budu vás přece během sezóny vídat často, ne? Nemáte v plánu vrátit se na Atherton Hall?"

„Občas tam budu zajíždět, ale vzhledem k tomu, že máme po jarním setí a všechno jde, jak má, mám v úmyslu tady na celou sezónu zůstat."

A hledat si vhodnou dámskou společnost? Bylo dobře známo, že po uplynutí povinné doby truchlení hrabě navázal četné diskrétní vztahy s ochotnými příslušnicemi opačného pohlaví, přičemž žádný z těchto užitečných románků nepřetrval déle než právě jednu sezónu. Když viděla, v jakém stresu byla její matka kvůli otcovým záletům, neměla žádnou touhu ocitnout se v podobně ponižujícím postavení. Ačkoli Atherton byl ve všech ohledech mnohem obdivuhodnější osobnost než její otec, nebyla si jistá, zda je schopen věrnosti. A byl vůbec věrný během svého manželství? To ale nebyla otázka, kterou by mohla položit, a to byl další důvod, proč ho vyřadila ze svých úvah o manželství. Odhodlání vyhnout se emocionálním potížím, které trýznily její matku, ji však nečinilo imunní vůči Athertonově fyzické přitažlivosti. Při myšlence na silnou paži, o niž se opírala, když spolu kráčeli do *Gunther's*, a při představě, že by ta paže mohla objímat jinou ženu, Maggie pocítila píchnutí… snad ne žárlivosti? Sice jí jeho dotek byl velice příjemný, ale smutná pravda byla taková, že tělesných potěšení by si mohla spíš dopřávat jako kvetoucí vdova. Jako neprovdaná žena takovou možnost bude mít jen stěží.

Setřásla ze sebe tyto myšlenky a pohlédla na

hraběte. „V tom případě se budu těšit, že mě budete doprovázet. Pokud ovšem nebudete příliš zaměstnán uspokojováním nejrůznějších tužeb jiných žen."

Atherton se lehce zarděl. „To není téma vhodné pro vás."

Maggie jeho protesty odmávla. „Ale no tak, neměl byste mě ani z poloviny tak v oblibě, kdybych byla suchopárná žena, která předstírá, že nemá ponětí, co se děje mezi muži a ženami. Kromě toho jsem byla pěkný pokrytec, protože o otcových drobných záletech jsem věděla prakticky od chvíle, co jsem vyrostla z dětských střevíčků. Pokud vás tedy budu moci přemluvit, abyste mi pomohl posoudit charakter mužů, kteří by pro mé přítelkyně připadali v úvahu, budu vám nekonečně vděčná."

„Moje pomoc bude velmi omezená," varoval ji Atherton.

Spokojená, že ho přiměla alespoň k tomuto malému slibu, Maggie změnila téma. „A co vaši chlapci? Už se zabydleli ve škole?" Usmála se, když viděla, jak se mu rozzářily oči. Pokud stále ještě truchlil po své zemřelé manželce, což byl podle místních klevetnic i důvod, proč se znovu neoženil, pak to držel v tajnosti. Bylo to ale zvláštní, protože doba truchlení skončila před šesti lety a o svolné dámy určitě neměl nouzi. Nechtěla v něm vzbuzovat nepříjemné a smutné vzpomínky, takže se vždycky vyhýbala otázkám na bývalou lady Athertonovou. Ale jeho láska ke třem synům, které mu dala, byla naprosto zjevná.

„Jsou zpátky ve škole. Zůstal jsem s nimi v Kentu, dokud nebyl čas, aby vyrazili na cestu. Ze Stephena se stal skvělý střelec a jezdec, Mark má vždycky za lubem nějakou tu čertovinu, a oba slíbili, že dohlédnou na Edwarda. Jestli si vzpomínáte, je to jeho první rok v internátní škole."

„Jsem ráda, že bude mít své starší bratry, aby ho chránili. Kluci dokážou být pěkní rošťáci. Musí vám chybět."

Atherton si povzdechl. „To tedy ano. Jsou už dost staří, aby se mnou jezdili navštěvovat moje nájemce, lovit nebo chytat ryby. Hrajeme karty a Stephen, kterému je už deset let, mě dokonce tu a tam potrápí u šachů. Ale… musí být ve škole, takže jsem tady."

„Měla bych jít domů," pronesla Maggie s lítostí a odložila šálek od čaje. „Máme ještě moc práce se zařizováním, aby maminka mohla zvát své přítelkyně. Naštěstí se dá očekávat, že Viscering se všeho chopí a udělá ve věcech pořádek." Usmála se. „Teď, když je naše přesídlení do Londýna hotovou věcí, místní smetánka by určitě považovala za podivné, kdyby náš majordomus zůstal na Montwell Glen."

Atherton se hlasitě zasmál. „Tak to je nejkrutější rána! Ukradli jste vašemu otci majordoma přímo pod nosem!"

Maggie se také zasmála. „Musíte přijít brzy na čaj, abychom si srovnali program a viděli, na které události jsme pozvaní oba dva. Těším se, že si s vámi zase zatančím. A musíte si také se mnou zahrát karty."

„Chcete obehrát své přátele, i když jste už sama dost bohatá? Nebo si potřebujete něco přivydělat?"

„Ne. Budu hrát jen pro potěšení ze hry. I když nějaký ten příjem navíc nikdy neškodí. Vždycky je ale zábavnější hrát s inteligentním spoluhráčem, a my jsme tvořili skvělý pár."

„To ano. Velice rád si s vámi zatančím i zahraju karty a cokoli jiného, co budete chtít."

Maggie zvážněla. „Minulý rok jsem z Londýna odjížděla v takovém chvatu, že jsem neměla ani možnost poděkovat vám za vaši pomoc. Za to, že jste zasáhl, aby se ke mně Tolleridge nedostal moc blízko. A že

jste vystupoval jako můj nápadník, zatímco jsem zvažovala další možnosti."

„Bylo mi potěšením."

Atherton na ni hleděl s takovou intenzitou, že seděla jako uhranutá. Všimla si vůbec někdy, jak hluboce zelenou barvu mají jeho oči? Byly jako… jako samet. Jako les uprostřed léta. Jeho oči byly prostě stejně přitažlivé jako ten zbytek… Musela se snažit, aby od něj odtrhla zrak. „Naštěstí už žádné nápadníky nepotřebuju, takže si můžeme užívat našeho přátelství. Slibte mi, že vás zase brzy uvidím." *Přátelství postačí*, říkala si a potlačila prchavou lítost, že s ním nikdy nemůže zažít víc.

„Pošlete mi vzkaz, jakmile budete připravená přijímat návštěvy. A mezitím bychom si někdy mohli třeba vyjet na koni? Některé dopoledne?"

„To bych moc ráda! Jakmile budu znát svůj program, dám vám vědět, kdy mám volno."

„Výborně. Ach, vidím, že na mě už kývá od vchodu Welsh. Přivezl můj kočár. Půjdeme?"

Vědoma si jednak příjemně blaženého pocitu z obnovení jejich přátelství i píchnutí lítosti, že tato hezká mezihra musí skončit, připomněla si, že se brzy znovu s Athertonem uvidí. Doufala, že do té doby vymyslí způsob, jak ho přesvědčit o tom, aby s ní víc spolupracoval na uskutečnění jejího velkého plánu. Jistěže nejprve bude muset vše prohovořit s Laurou a Elizou. Jak krásné bude znovu je uvidět! Snad ještě krásnější, než představovat si je provdané za vhodné manžely a na vlastní cestě k dosažení finanční i osobní nezávislosti. Představovala si, jak si pak spolu budou moci užívat! Už se nemohla dočkat.

Během cesty zpět do Portman Square jí Atherton poskytl přehled, kdo mezi jejími bývalými známými se na tuto sezónu vrátil do Londýna, i seznam

divadelních představení a večírků i dalších akcí, které jsou momentálně dosažitelné. Spokojeně vedle něj seděla a užívala si radost z tajného vzrušení, které jí poskytovala bezprostřední blízkost jeho přitažlivého těla. A pokud si tu a tam připustila představu, jaké by to bylo, kdyby byla jednou z těch svolných dam, s níž by měl intimnější spojení, co je na tom špatného? Jistě, nikdy by se nepokusila jej do takového… uspořádání vlákat. Jediný důvod, proč se chtěla vrátit do společnosti, byl ten, že chtěla vrátit své matce město, které milovala, a aby získala vhodné ženichy pro své přítelkyně. Co bude dělat pak, tím si ještě nebyla vůbec jistá. Ale zatímco se bude snažit dosáhnout tohoto nelehkého cíle, bude pro ni jako sladký dezert po skvělém jídle skutečnost, že během té doby bude mít vedle sebe Athertona, který ji bude doprovázet na společenské akce a možná… možná jí i časem začne pomáhat.

Následujícího dne Maggie seděla v salonku Comeryn House a servírovala čaj lady Lauře Pomeroyové a slečně Elize Hasterlingové. Poté, co jim vysvětlila, jak se dostala zpět do města a přijala jejich gratulace, že se stala nezávislou ženou, popsala jim svůj velký plán na to, aby i ony mohly dosáhnout podobné svobody.

Jakmile Maggie skončila, Eliza ni hleděla s otevřenou pusou a lady Laura promluvila jako první. „Takže ty navrhuješ, abychom si vzaly nějaké obyčejné staré muže, kteří snad brzy zemřou a udělají z nás bohaté vdovy?“

„Přesně tak,“ odpověděla s povzbuzujícím přikývnutím.

„To nemůžeš myslet vážně,“ odpověděla Laura bezvýrazně.

„Myslím to smrtelně vážně! To byl vlastně i můj cíl, dokud mi teta Ulmsteadová s Crispinem nepomohli jiným způsobem, takže jsem se stala nezávislou bez nutnosti sňatku."

Poté, co si lady Laura s Elizou vyměnily šokované pohledy, ozvala se i Eliza. „Asi neuškodí zapřemýšlet nad možností pořídit si staršího manžela. Když mám být upřímná, moje rodina si už nebude moci dovolit poskytnout mi další sezónu v Londýně. Nejsem taková kráska jako Laura, mám pramalé věno a ve společnosti spíš mlčím, takže je dost nepravděpodobné, že bych zažehla v nějakém mladém lordovi spalující vášeň."

„To je jen dobře! Zamilovanost a láska se nesmírně přeceňují, obzvlášť když jde o ženy," ujistila ji Maggie. „Takový bezhlavý cit může ženu naprosto oslepit vůči chybám jejího nastávajícího. A jakmile se za něj provdá, je v pasti. Vždyť se podívejte na moji ubohou maminku! Navzdory bohatství, které do manželství s mým otcem vnesla, Comeryn jí vůbec neumožnil strávit sezónu v Londýně. A jakmile mu porodila dědice, veškerý šarm, který jí věnoval na začátku jejich vztahu, okamžitě odklonil k jiným ženám. Jen si vzpomeňte na ty naivní dívky, které jsme tu minulou sezónu potkaly, jak zamilovaně vzdychaly nad muži, kteří je naprosto ignorovali, a dokonce i ty s obdivovateli se hroutily při každém jejich nedorozumění či sporu. Byla bych ráda, kdybyste se vy dvě něčemu takovému mohly vyhnout. Daleko lepší bude přátelský svazek se starším džentlmenem, který ti stále bude moci poskytnout děti, po nichž toužíš, Elizo, a který bude inteligentním a zajímavým společníkem i pro tebe, Lauro, takovým, jakým byl tvůj otec."

„Já se svatbou nijak nepospíchám," odpověděla lady Laura. „Pomáhám slečně Rochdaleové, té

mladé dědičce, o níž jsem se zmiňovala, vstoupit do společnosti. A otcův zdravotní stav se postupně zhoršuje, což… mě znepokojuje."

Maggie jí stiskla ruku. „To je jen další důvod k tomu, aby ses usadila! Tvůj otec bude klidnější, když bude vědět, že máš manžela, který tě ochraňuje."

„A co ty?" zeptala se Eliza. „Máš teď nezávislost, o kterou jsi vždycky usilovala, a už se nemusíš vdát. Ale co rodina? Vlastní děti?"

„Přece nevěříš tomu, že všichni muži jsou stejní jako Comeryn," přidala se Laura.

Vzhledem k tomu, že svým přítelkyním nikdy neodhalila to nejhorší, co zakusila z rukou hraběte, nemohla ani předpokládat, že porozumí síle odhodlání, jež ji vedla k rozhodnutí, že se nikdy, nikdy nevydá do područí jakéhokoli muže. „Ne všichni jsou tak špatní jako hrabě," připustila. „Já ale nebudu riskovat svou budoucnost, že budu mít štěstí a skončím s mužem, který mi zůstane stejně oddaný i po svatbě, jako byl v době, kdy se mě snažil do manželství vlákat. Marcella a Crispin budou mít děti, které budu moci rozmazlovat, jak se mi zachce. Marcella je v očekávání, jak víte. A já nikdy nevložím svůj majetek do rukou muže, který si s ním bude nakládat, jak se mu zlíbí, a mně nedopřeje ani penny! Ne, mám v úmyslu si svoji nezávislost uchovat. A s ní svobodu, kterou, jak doufám, budu moci poskytnout i vám."

„Tím, že z nás uděláš bohaté vdovy," potřásla lady Laura pochybovačně hlavou.

„Chci, abyste byly obě v bezpečí, zajištěné a šťastné! Vím, že to, co navrhuji se může zdát do jisté míry… šokující. Jediné, oč vás žádám je, abyste to uvážily. Slibujete?"

„Myslím, že tolik ti slíbit můžeme," odpověděla

lady Laura a Eliza přikývla. „Ale teď už bych měla jít domů. Můj otec mě očekává."

„Já jsem slíbila, že dnes přečtu dětem mojí sestry pohádku," přidala se Eliza, obě přítelkyně pak odložily šálky a vstaly.

„Brzy se sejdeme a rozhodneme se, které večírky a akce navštívíme," řekla Maggie, když vedla návštěvu ke dveřím. „Jsem tak šťastná, že jsem v Londýně a že jsme zase spolu!"

Když se Maggie vrátila do salonku a posadila se na sofa, vydechla. Byla si jistá, že jakmile se její přítelkyně nad celou věcí zamyslí, určitě pochopí, jaké výhody se pro ně v tomto řešení skrývají. Musí se hlavně rozhodnout, jaká akce bude nejlepší na to, aby předvedla kvality vysoké inteligentní blondýnky Laury a hudební talent drobné, tiché a uzavřené Elizy.

Zatímco seděla a přemítala o dalším postupu, objevil se Viscering. „Toto pro vás zrovna přišlo, lady Margaret."

Když uviděla na obálce Athertonovu pečeť, zatetelila se radostí. Otevřela a přečetla si krátký vzkaz, v němž navrhoval, aby si zítra ráno vyjeli na koních. „Pošlete mi do velkého salonu za půl hodinky Jacksona, ano? Budu mít připravenou odpověď." Maggie se vrátila do svého pokoje, spokojená s tím, jak se zatím odvíjí její den. Až se vrátí matka, probere s ní vhodné kandidáty na manžely pro její přítelkyně. A zítra během vyjížďky požádá hraběte, aby jí sdělil svůj názor na charakter oněch konkrétních džentlmenů. To štěstí, které cítila při vyhlídce na to, že už brzy zase uvidí Athertona, bylo podle jejího přesvědčení způsobeno pouze její dychtivou touhou pokročit v plánu, který měla pro lady Lauru a slečnu Elizu. Nic víc.

DRUHÁ KAPITOLA

Zatímco Julian jel následujícího dopoledne na koni do parku, kde se měl projet s lady Margaret, znovu přemýšlel nad jejich minulým setkáním. I když byla stejně živá a smělá, jakou si ji pamatoval, připadala mu… hubenější. A to ho znepokojovalo. O ničem takovém se nezmínila ani jediným slovem v listech, které mu posílala a které byly neměnně srdečné a v lehkém tónu: popisovala v nich vyjížďky po krajině a menší domácí dramata. Juliana by ale od Comeryna vůbec nepřekvapilo, kdyby Margaret na nějaký čas zamkl jen o chlebu a vodě. Srdečně nenáviděl lorda Tolleridgea, o kterém se říkalo, že má apetit na mladé slečny a téměř žádné zábrany ohledně způsobů, jakým je uspokojuje. A ještě větší odpor choval k Maggiinu otci, hraběti z Comerynu. Když sledoval, jak odmítavě a přezíravě se hrabě chová ke své něžné manželce, dozvěděl se toho o jeho sobecké a tyranské povaze dost a dost dávno předtím, než potrestal svou neposlušnou dceru. Obdivoval Maggiinu kuráž, ale také měl starosti o její bezpečí, protože veřejně odmítla Tolleridgea, kterého jí její otec hodlal dohodit. Když zjistil, že ji otec odvlekl na venkov, vážně uvažoval o tom, že za ní zajede a požádá ji o ruku, jen aby jí umožnil vymanit se z vlivu toho muže, a to i přesto, že jako otec tří zdravých synů neměl žádnou touhu znovu se ženit.

Julian si nemohl pomoci; všiml si, že navzdory pohublému vzhledu je i tak Maggiina postava stále plná křivek, které dokážou vzrušit i staršího džentlmena, který by na ni měl myslet pouze jako na svou zábavnou a nevinnou přítelkyni. Když se však dotkl její ruky, prošlehl mu tělem žár, který se mu posléze usadil dole v podbřišku. Snažil se ty pocity potlačit a vybavil si její slova o tom, že si určitě najde nějakou svolnou dámu, která jeho touhy uspokojí. Minulou sezónu byla tou dámou Magdalena Barkleyová. Ačkoli vstoupila do jejich vztahu naprosto vědomě a on se domníval, že oba očekávají, že bude dočasný, vůbec nebyla ráda, když ho ukončil. Navzdory jeho tělesným potřebám se do něj začala vkrádat smrtelná únava z nekonečných snah navázat další vztah tohoto typu, který mu přinesl vždy jen další zklamání. Proto se nevrhal do flirtu ani do situací, jež by případně mohly vést k další citové pasti. Každý další vztah začínal s vágní nadějí, že si najde dlouhodobou společnici a partnerku, možná dokonce i manželku, která by mohla nahradit matku jeho synům, i když členky vyšší společnosti neprosluly zrovna velkou pozorností ani vůči svým vlastním potomkům a často se uchylovaly ke službám vychovatelek a chův. I tak ale vždycky každý románek skončil přesně tak jako ten s lady Magdalenou: každá od něj chtěla víc, než jí mohl poskytnout.

Během dospívání a studií sledoval z první ruky, jak se jeho přátelé zamilovávají do nejrůznějších dívek a žen, od prostopášných šenkýřek až po bohaté dědičky. Vzhledem k tomu, že sám nikdy takovou zahlcující emoci nezakusil, začal se v době, kdy ho zdravotní stav jeho otce přiměl hledat si nevěstu, která by mu dala dědice, poohlížet po racionálním a vhodném svazku založeném na náklonnosti a úctě.

Se Sarah Anne Mayfieldovou, dcerou dlouholetého rodinného přítele, přesně takový vztah získal. Ale brzy po svatbě jej jeho žena začala zahrnovat vášnivou a dusivou oddaností, její psí pohled jej sledoval, kamkoli se hnul a žebral o opětování citu, který jí nedokázal dát. Nakonec se začal děsit každého návratu domů, protože nevyhnutelně pokaždé viděl v jejích očích výčitky a zklamání. Nikdy nebyl mužem, který měl ve zvyku navštěvovat četná lože nejrůznějších dam, a tak přirozeně toužil po trvalém a stabilním svazku. Ale už nikdy se nechtěl dostat do pozice muže zodpovědného za štěstí své partnerky: a navíc v této roli neustále selhávajícího. Možná, že cíl lady Margaret najít svým přítelkyním vhodné starší džentlmeny, kteří si budou vážit společnosti víc než vášně, nebyl zase tak bláznivý, i když stále v duchu trval na svém přesvědčení, že to musí být ony samy, kdo si zvolí svůj osud.

Považoval chování té dívky za velice zvláštní a neotřelé. I teď se musel usmát, když si na ni vzpomněl. Aniž by se dopouštěl namyšlenosti, bylo mu jasné, že jako bohatý hrabě nutně představuje velice žádoucí partii. Od chvíle, kdy ovdověl, si dával veliký pozor, aby nevzbudil v žádné ze vdavekchtivých žen ze společnosti ani tu nejmenší naději. A byla to právě Maggiina náhlá ztráta zájmu, co ho vehnalo během minulé sezóny do vztahu, kterému by se jinak raději obloukem vyhnul. Její nezávislý duch, upřímnost a neobyčejná smělost, s níž komentovala život ve společnosti, vzbudily jeho zájem a touhu chránit ji před Tolleridgem. Bylo velice osvěžující a zajímavé trávit čas se ženou, která nepoužívala žádné léčky, aby ho vlákala do vztahu či manželství. Skutečně, byla to jediná žena, jakou kdy poznal, která dávala otevřeně přednost nezávislosti na jakémkoli muži. Během

minulé sezóny mezi nimi vzniklo přátelství – neobvyklý vztah mezi vdovcem a neprovdanou ženou. A on se těšil na to, že bude pokračovat. A přátelství, připomněl si, je to, co oba hledají. A to bez ohledu na to, jak prudkou touhu v něm vzbuzuje. Kromě toho, jestliže se lady Margaret někdy vdá, pak si zaslouží muže, který jí nabídne oddanost stejně vášnivou, jakou k němu chovala jeho zemřelá manželka.

Julian projel branami parku a hned spatřil lady Margaret na Rotten Row. Když zastavila a usmála se na něj, pocítil okamžitě příliv tepla a radosti.

„Dobré ráno!“ zavolala. „Co kdybychom se před rozhovorem pořádně projeli, dokud je park prázdný?“

„Midnight i já jsme připravení. Jedeme?“ pokynul k prázdné kočárové cestě.

Místo odpovědi pobídla koně a vyrazila. Několik minut si užívali rytmické bušení kopyt do země, svištění větru, vzrušení z rychlé jízdy. Teprve až vycítili, že ani koním se už nechce dál cválat tryskem, je zpomalili do chůze.

„To bylo úžasné!“ rozplývala se Margaret a rozzářeně se na Athertona usmála. „Jsem moc ráda zpět v Londýně, ale chybí mi hodiny a hodiny ježdění kolem panství.“

„Pořádné projížďce se nic nevyrovná,“ souhlasil Atherton. Pak se zasmál. „Užívám si to i s mými chlapci. Jeden se pokaždé snaží předjet druhého, až mám strach, že se do sebe zamotají a srazí si vaz. Radím jim, aby byli opatrnější, ale skoro nikdy mě neposlechnou.“

„A vy jste snad v jejich věku poslouchal?“

„Asi ne,“ připustil. „Jezdíte na Montwell Glen také tryskem? Je to tam kopcovité, ne?“

„Ano, jsou tam krásné lesy a pár úžasných

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Nekonvenční přátelství**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.